

Mál nr. 290/2019**M og
V vegna ábyrgðartryggingar A
Vinnuslys þann 6. febrúar 2018.****Gögn.**

Málskot M, móttakið 4. september 2019, ásamt fylgiskjölum nr. 1-5.
Bréf V, dags. 11. september 2019, ásamt fylgiskjölum nr. 1-6.

Málsatvik.

Hinn 6. febrúar 2018 varð M fyrir meiðslum við störf sín hjá A. Í tilkynningu til Vinnueftirlits ríkisins, sem barst Vinnueftirlitinu þann 28. september 2018, er atvikum lýst á þann hátt að M hafi verið á gangi um vinnusvæði A þegar hann rann í hálfu sem snjóað hafði yfir með þeim afleiðingum að hann datt á höndina/öxlina og hlaut af því líkamstjón.

Hefur M krafist bóta úr ábyrgðartryggingu A hjá V á þeim grundvelli að tjónið megi rekja til gáleysislegrar háttsemi/athafnaleysis A og starfsmanna þess. Telur M að starfsmenn A hafi orsakað hálkuna með því að sprauta vatni á vinnusvæðinu. Þá telur M að sú háttsemi að sprauta vatni á vinnusvæðinu, þegar mikil hætta var á hálkumyndun hafi verið gáleysisleg og að líkamstjón hans megi rekja til þeirrar háttsemi. M byggir einnig á því að líkamstjón hans megi rekja til óforsvaranlegra aðstæðna á vinnustað hans. Telur hann að A hafi vanrækt athafnaskyldu sína með því að grípa ekki til allra þeirra ráðstafana sem sanngjarnt mætti telja til að koma í veg fyrir slys starfsmanna vegna hálfu.

V hafnar bótaskyldu og vísar til upplýsinga frá A um að enginn starfsmaður þeirra kannist við að hafa sprautað vatni á umrætt svæði. Hins vegar kunni að vera að saltblandað affall hafi runnið á svæðið frá vél sem staðsett er á svæðinu. Þá hafi A gert sérstakar ráðstafanir vegna affallsins þegar frost er úti og hálka. Hafi svæðið verið skafað og saltað á hverjum degi og hafi svæðið verið hálfuvarið með þeim hætti á slysdagi. A hafi því sinnt þeim skyldum sem sanngjarnt og eðlilegt er að gera í þessum efnum. Að auki vísar V til þess að M sé reyndur starfsmaður með yfir 20 ára starfsreynslu og hafi hann því margoft átt leið um svæðið fyrir slysið og verið meðvitaður um að affall væri staðnum.

Álit.

Ágreiningur málsins lýtur að því hvort slys M megi rekja til saknæmra athafna eða athafnaleysis af hálfu A eða starfsmanna þess. Samkvæmt 1. mgr. 79. gr. laga nr. 46/1980 skal atvinnurekandi án ástæðulausrar tafar tilkynna til Vinnueftirlits ríkisins öll slys þar sem starfsmaður deyr eða verður óvinnufær í einn eða fleiri daga, auk þess dags sem slysið varð. Fyrir liggur að M var óvinnufær í nokkra daga eftir slysið og að slysið hafi þrátt fyrir það ekki verið tilkynnt Vinnueftirlitinu fyrr en 28. september 2018. Með því að tilkynna slysið svo seint brást A skyldu sinni samkvæmt framangreindu lagaákvæði um að tilkynna slysið án ástæðulausrar tafar. Enn fremur leiddi það til þess að slysið og orsakir þess voru því ekki rannsakaðar af hálfu Vinnueftirlitsins. Af þessu leiðir, í ljósi dómafordæma, að A verður að bera hallann af skorti á sönnun í málinu um þau atriði sem geta haft áhrif á sakarmat og talin eru óljós. Samkvæmt því, og með hliðsjón af því að takmarkaðar upplýsingar liggja fyrir um orsök slyssins, annar en framburður M og ósanaðar fullyrðingar A. Verður því að leggja framburð M til grundvallar um það með hvaða hætti slysið orsakaðist.

Að teknu tilliti til framangreinds telst sannað að tjónið verði rakið til óforsvaranlegra aðstæðna á vinnustað M. Af þeim sökum ber A skaðabótaábyrgð á því líkamstjóni sem M varð fyrir. Ekki er efni til að ætla að M hafi verið meðvaldur að slysinu með háttsemi sem verður virt honum til stórkostlegs gáleysis, sbr. 23. gr. a skaðabótalaga nr. 50/1993 með síðari breytingum. M telst því eiga óskoraðan rétt til bóta fyrir líkamstjón sitt úr ábyrgðartryggingu A hjá V.

Niðurstaða.

M á rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu A hjá V.

Reykjavík, 15. október 2019.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Guðmundur Stefán Martinsson lögfr.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.